

Sygn. akt: I C 1163/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jacek Stypułkowski
Protokolant:	Agnieszka Konczerewicz

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2014 roku w Bielsku Podlaskim na rozprawie

sprawy z powództwa K. z siedzibą w W.

przeciwko J. D.

o zapłatę

I Zasądza od pozwanego J. D. na rzecz powoda K. z siedzibą w W. kwotę 4596,49 zł (cztery tysiące pięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści dziewięć groszy) z odsetkami:

1. umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 2172,15 złotych od dnia 29 maja 2013 roku do dnia zapłaty,

2. ustawowymi w wysokości 13% w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 2424,34 złotych od dnia 29 maja 2013 roku do dnia zapłaty.

II Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 676,04 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 1163/13

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. D. kwoty 4596,49 złotych, z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 2172,15 zł oraz odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 2424,34 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy L. po rozpoznaniu w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazem zapłaty z dnia 18 lipca 2013 roku wydanym w sprawie sygn. akt (...) uwzględnił w całości żądanie pozwu.

Wskutek sprzeciwu wniesionego przez pozwanego Sąd ten postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2013 roku przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w B..

Powód (...) w W. w uzupełnieniu braków formalnych pozwu podtrzymał wytoczone powództwo w całości.

Pozwany J. D. wnosił o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powód (...)w W.uzasadniając żądanie pozwu powoływał się na umowę przelewu wierzytelności z dnia 24 sierpnia 2011 roku, na podstawie której przejął od (...) Bank (...) SAwe W.(dawniej (...) Bank SAwe W.) prawa do wierzytelności wobec pozwanego w kwocie 3595,05 zł (k.33). Podnosił, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) Bankiem SAwe W.umowy kredytu na zakup towarów i usług z dnia 27 marca 2009 roku nr (...) (k.48-49). Pozwany wierzytelności wynikającej z tej umowy nie spłacił a wierzyciel pierwotny ((...) Bank SA) wypowiedział umowę i wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Tytuł ten został następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w B.z dnia (...)roku w sprawie sygn. (...) (k.47) zaopatrzonej w klauzulę wykonalności i wobec pozwanego zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne. Egzekucja okazała się jednak bezskuteczna i prowadzący ją Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w W. (1)M. M.umorzył ją postanowieniem z dnia 30 stycznia 2011 roku (k.45).

Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa podnosił, że wierzytelność dochodzona pozwem uległa przedawnieniu (k.69-72). Wskazywał nadto (k.83), że otrzymał zawiadomienie o tym, że powód nabył wierzytelność. Jako przyczynę niespłacenia kredytu wskazał to, że po zawarciu umowy kredytowej stracił pracę. Pozwany podnosił, że jego zdaniem skoro od zawarcia umowy minęły 3 lata to wierzytelność się przedawniła. Pozwany wskazał również, że kwestionuje zasadność naliczonych mu odsetek, ponieważ są to duże kwoty. Potwierdził również fakt prowadzenia przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. (1)M. M..

Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.(§ 2).

W myśl natomiast art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może, więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

Najdalej idącym zarzutem, jaki w toku procesu podniósł pozwany był zarzut przedawnienia. Wskazał on, że skoro od zawarcia umowy kredytowej upłynął okres 3 lat, to wierzytelność uległa przedawnieniu.

Zdaniem Sądu zarzut ten jest niezasadny.

Stosownie do treści art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Natomiast art. 123 § 1 pkt 1 kc stanowi, że bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Zgodnie zaś z art. 124 § 1 i 2 kc po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że wierzytelność powoda, wynikająca z umowy o kredyt zawartej przez pozwanego z bankiem przedawnia się z upływem trzyletniego okresu przedawnienia. Pogląd taki potwierdzony został również przez Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 10 października 2003 roku w sprawie sygn. akt II CK 113/2002 oraz z dnia 2 października 2008 roku w sprawie sygn. akt II CSK 212/2008.

Jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy stwierdzić należy, że doszło do przerwania biegu przedawnienia wierzytelności wynikającej z umowy z dnia 27 marca 2009 roku. Przerwa biegu przedawnienia nastąpiła wskutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. (1)M. M.. Pogląd taki wyraził także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 października 2003 roku w sprawie sygn. akt II CK 113/2002 wskazując, że wniosek banku o wszczęcie egzekucji jest składany organowi egzekucyjnemu, komornikowi lub sądowi rejonowemu (art. 796 kpc). Taka czynność jest czynnością podjętą bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia banku. Jest to przy tym czynność, której bank dokonuje przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń (art. 758 kpc). W konsekwencji tego rodzaju czynność banku jest czynnością, o której mowa w art. 123 § 1 kc. Jej skuteczne dokonanie przerywa, więc bieg przedawnienia. Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 30 lipca 2003 roku w sprawie sygn. akt II CKN 363/01.

Skoro zatem trzyletni okres przedawnienia wierzytelności, która obecnie służy powodowi został przerwany, to w myśl art. 124 kc po zakończeniu postępowania egzekucyjnego – w przypadku pozwanego po uprawomocnieniu się postanowienia komornika o umorzeniu egzekucji – zaczął swój bieg na nowo. Nowy termin przedawnienia należało zatem liczyć od dnia 31 stycznia 2011 roku. Upłynąłby on pomyślnie dla pozwanego z dniem 31 stycznia 2014 roku, jednakże po raz kolejny został przerwany poprzez wniesienie przez powoda w dniu 29 maja 2013 roku powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Tak więc nie sposób uznać podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia za uzasadniony.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego dotyczącego odsetek, wskazać należy, że pozwany poza stwierdzeniem, że są wysokie nie przytoczył innych okoliczności na jego poparcie. Istotnie odsetki określone przez strony umowy kredytowej z dnia 27 marca 2009 roku nie są niskie, jednakże zdaniem Sądu nie wykraczają poza zakres zasady swobody umów określonej w art. 353¹ kc. Nie ma podstaw by twierdzić, że tak określona wysokość odsetek sprzeciwiała się właściwości stosunku prawnego zawiązanego przez strony umowy, ustawie lub zasadom współżycia społecznego.

Podkreślić również należy, że zgodnie z cytowanym wyżej przepisem art. 509 § 2 kc wraz z przenoszoną wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wynika z tego, że powód zasadnie mógł się domagać odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy z dnia 27 marca 2009 roku.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 509 § 1 i 2 kc, art. 123 kc i 124 kc uwzględnił w całości żądanie powoda i orzekł jak w sentencji wyroku.

Kosztami procesu w myśl zasady odpowiedzialności za jego wynik (art. 98 kpc) Sąd w całości obciążył powoda.